

Onuncu Söz

HAŞİR (ÖLÜMDEN SONRA DİRİLİŞ) BAHSİ

Bir Hatırlatma: Bu risaledeki hakikatleri hikâye şeklinde, teşbih ve temsillerle yazmamın sebebi, hem okuyana kolaylık sağlamak hem de İslam esaslarının ne kadar akla uygun, sağlam, birbiriyle uyumlu ve birbirini destekleyen hakikatler olduğunu göstermektir. Hikâyelerin mânâları, sonlarındaki hakikatlerdedir; temsiller, üstü kapalı bir şekilde o hakikatlere işaret eder. Demek, bunlar hayalî hikâyeler değil, hakikatin ta kendisidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَانْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَةِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ¹

Ey kardeş, haşrin, yani ölümden sonra diriltilip mahşerde toplanmanın ve ahiretin basit, herkesin anlayacağı dille, açık bir şekilde iza-hını istersen şu temsili hikâyeyi nefsimle beraber dinle:

Bir zaman iki adam, cennet gibi güzel bir memlekete (bu dünyaya işarettir) giderler. Bakarlar ki, herkes ev ve dükkânlarının kapılarını açık bırakmış, kimse onların korunmasına dikkat etmiyor. Mal ve paraların meydanda sahipsiz olduğunu görürler.

¹ “İşte bak, Allah’ın rahmetinin eserlerine, ölmüş toprağa nasıl hayat veriyor! İşte bunları yapan kim ise ölüleri de O diriltecektir. O, her şeye hakkıyla kadirdir.” (Rûm sûresi, 30/50)

O iki adamdan biri, her istediği şeye elini uzatıp ya çalar ya da gasp eder. Hevesine uyup her türlü fenalığı ve yasak şeyi yapar. Kimse de ona pek ilişmez.

Arkadaşı, “Ne yapıyorsun? Cezalandırılacaksın, benim de başımı belâya sokacaksın. Bunlar devlet malıdır. Buradaki herkes, çoluk çocuğuyla padişahın askeri veya memurudur. Şu işlerde sivil olarak çalıştırılıyor, onun için sana çok ilişmiyorlar. Fakat bu memlekette düzen çok sıkıdır. Padişahın her yerde telefonu, memurları bulunur. Çabuk git, onun himayesine gir.” deyince o sersem inat edip, “Hayır, bunlar devlet malı değil, belki vakıf malıdır, sahihsizdir. Herkes bunlardan istediği gibi faydalanabilir. Bu güzel şeylere el sürmemek için hiçbir sebep göremiyorum. Gözümle görmezsem inanmayacağım.” diye karşılık verir ve pek çok felsefî safsata anlatır. İki adam arasında ciddi bir münazara başlar.

Önce o sersem der ki: “Padişah kimdir? Tanımam.”

Arkadaşı cevap verir: “Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız, sahihsiz; bir harf kâtipsiz olamaz, biliyorsun. Şu son derece düzenli memleket nasıl hükümdarsız olabilir? Buraya her saat, âdeta gaipten yollanan, kıymetli, sanatlı mallarla dolu bir tren² HAŞİYE geliyor, içindekileri döküp gidiyor. Bu kadar çok servet, her yerde görünen şu ilanlar, fermanlar, her malın üstündeki imzalar, damgalar ve her köşede sallanan bayraklar nasıl sahihsiz olur? Anlaşılan, sen biraz firengî³ okumuşsun; bu İslam yazılarını okuyamıyor, bilene de sormuyorsun. O zaman gel, sana en büyük fermanı okuyacağım.”

O sersem de dönüp, “Haydi, diyelim ki padişah var, fakat benim şu servetten azıcık faydalanmam ona ne zarar verir, hazinesinden neyi eksiltir? Hem burada hapis falan da yok, ceza görünmüyor.” der.

Arkadaşı ona, “Yahu, şu gördüğün memleket herkesin gelip geçtiği bir meydandır. Bir sultanın hayret verici sanatlarının sergilendiği yerdir. Geçici, temelsiz bir misafirhanedir. Her gün bir kafilenin gelip bir başkasının gittiğini, kaybolduğunu görmüyor musun? Devamlı dolup boşalan şu memleket, bir zaman sonra tamamen değiştirilecek. Burada

² HAŞİYE Seneye işaretir. Evet, her bahar, içinde rızıkların, nimetlerin bulunduğu bir vagondur, gaipten gelir.

³ **Firengî okumak:** Latin harflerini öğrenip Kur'an'ı okuyamamak gibi Batı felsefesi nazarıyla bakıp kainattaki ilahî hikmeti tanıyamamak.

yaşayanlar başka ve daimî bir yere nakledilecek. Orada herkes hizmetine karşılık ya ceza ya da mükâfat görecek.” diye cevap verir.

O hain sersem yine inat edip der ki: “İnanmam! Bu memleketin harap edilmesi ve içinde yaşayanların başka bir memlekete göç etmesi hiç mümkün müdür?”

Bunun üzerine emin, güvenilir arkadaşı şöyle cevap verir: “Madem bu kadar inat edip direniyorsun. Gel, haddi hesabı olmayan deliller içinden on iki ‘suret’ ile sana göstereceğim ki, her gün biraz boşalan bu memleket, bir gün tamamen boşaltılıp harap edilecek. Büyük bir mahkeme kurulacak. Lütuf görülen bir mükâfat yurdu ve ceza çekilen bir zindan var, oraya gidilecek.”

[ON İKİ SURET] BİRİNCİ SURET

Hiç mümkün müdür ki, bir saltanatın, hele böyle muhteşem bir saltanatın, güzelce hizmet eden itaatkârlara mükâfatı ve isyan edenlere cezası bulunmasın? Burada yok hükmündedir.

Demek, başka yerde büyük bir mahkeme var.

İKİNCİ SURET

Şu memleketin nasıl idare edildiğine bak! En fakirden, en zayıftan başlayarak herkese mükemmelce hazırlanmış rızıkları nasıl da veriliyor! Kimsesiz hastalara çok güzel bakılıyor. Hem burada gayet leziz ve benzersiz yiyecekler, şahane kaplar, kıymetli taşlarla bezenmiş nişanlar, süslü elbiseler, muhteşem ziyafet sofraları var. İşte bak! Senin gibi sersemlerden başka herkes vazifesine çok dikkat ediyor. Kimse haddini zerrece aşmıyor. En büyük şahıs, kusursuz bir itaatle, tevazu içinde bir korkuyla, o saltanatın heybetini hissederek hizmet ediyor.

Demek ki, şu saltanat sahibinin sınırsız cömertliği, pek geniş bir merhameti, pek büyük bir izzeti, pek yüce bir haysiyeti ve namusu var. Cömertlik, nimet vermek ister. Merhamet, lütufsuz olamaz. İzzet, gayret ister. Haysiyet ve namus ise edepsizlerin terbiye edilmesini gerektirir.

Halbuki şu memlekette o vasıflara lâıyk işlerin binde biri bile yapılmıyor. Zalim izzetiyle, mazlum zilletiyle buradan göçüp gidiyor.

Demek, büyük bir mahkemeye bırakılıyor.

ÜÇÜNCÜ SURET

Bak, şu memleket ne kadar yüce bir hikmet ve kusursuz bir düzenle idare ediliyor. İşler tam bir adalet ve dengeyle görülüyor. Hükümetin hikmeti, saltanatının himayesine sığınanların lütuf görmesini gerektirir. Adalet ise idare altındakilerin hukukunun gözetilmesini ister ki, hükümetin haysiyeti ve saltanatın haşmeti korunsun.

Halbuki şu memlekette o hikmete, o adalete lâıyk icraatın binde biri bile yerine getirilmiyor. Senin gibi sersemlerin çoğu buradan ceza görmeden göçüp gidiyor.

Demek, büyük bir mahkemeye bırakılıyor.

DÖRDÜNCÜ SURET

Bak, şu had ve hesaba gelmez sergilerdeki eşsiz mücevherler ve sofralardaki benzersiz yiyecekler, bu memleketin padişahının sınırsız cömertliğini, sonsuz hazinelerini gösteriyor. Böyle bir cömertlik ve böyle tükenmez hazineler, içinde her şeyin bulunduğu, daimî bir ziyafet yurdu ister. Hem ister ki, o ziyafetten lezzet alanlar orada kalmaya devam etsin, yokluk ve ayrılık ile elem çekmesinler. Çünkü elemin bitmesi lezzet olduğu gibi, lezzetin sona ermesi de elemdir.

Şu sergilere bak, ilanlara dikkat et ve ilancılara kulak ver; hepsi, mucize sahibi bir padişahın benzersiz sanatlarıdır. O'nun kusursuzluğunu gösteriyor, benzersiz manevî cemâlini anlatıyor, gizli güzelliklerinin inceliklerinden bahsediyorlar.

Demek ki o padişahın pek mühim, hayret verici, kusursuz vasıfları ve manevî bir güzelliği vardır. Gizli, kusursuz vasıflar kendisini takdir edenlerin, beğenip “maşallah” diyerek seyredenlerin karşısında sergilenmek ister. Gizli, eşsiz bir güzellik ise görünmek ve görmek ister. Yani, kendi güzelliğini iki şekilde görmeyi arzu eder: Çeşitli aynalarda bizzat seyrederek ve onu arzulayan seyircilerin, hayranlık duyup beğenenlerin gözüyle... O sonsuz güzellik, hem görmek hem görünmek